

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **G. K.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. srpna 2021, č. j.: OAM-460/ZA-ZA11-ZA20-2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 1. 10. 2021 domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech. Má totiž za to, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (ve vazbě na § 2 odst. 4 téhož zákona). Dále porušil ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, navíc dostupné podklady pro vydání hodnotil tendenčně. Žalovaný měl porušit i ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce je rovněž toho názoru, že bylo porušeno ustanovení § 14a zákona o azylu – splňuje totiž podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě tzv. doplňkové ochrany, jelikož mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy.

3. Upozornil také, že dle jeho názoru nedbal správní orgán při aplikaci příslušných ustanovení azylového zákona základních zásad správního řízení, které vyplývají z ustanovení § 2 až § 8 správního řádu. Zejména pak požadavek na individualizaci správního řízení a správního rozhodnutí (viz ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu) a povinnost, aby byl skutkový stav věci zjištěn způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ustanovení § 3 správního řádu). Správní orgán je povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti ve prospěch i neprospěch toho, o jehož právech a povinnostech se rozhoduje. Je sice oprávněn hodnotit shromážděné podklady podle svého uvážení, ale zároveň je povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Své závěry a úvahy má poté reflektovat ve správním rozhodnutí (viz ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu).
4. Žalobce je toho názoru, že právě v jeho případě správní orgán pochybil, jelikož nezjistil řádně skutkový stav projednávané věci a nepřihlédl k rozhodným skutkovým okolnostem, což jej vedlo k nesprávné aplikaci příslušných ustanovení zákona o azylu. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné.
5. Žalobce poté shrnul svůj azylový příběh, přičemž zejména upozorňoval na to, že motivem jeho odchodu z vlasti byl strach z pronásledování osobami, od kterých si vypůjčil peníze na podnikání. To mu nevyšlo, protože začala pandemie Covid-19.
6. Jeho věřitelé mu posléze začali vyhrožovat, že v případě nevrácení předmětné částky mu fyzicky ublíží. Vyhrožovali také, že na žalobce pošlou profesionální vyděrače. Toto jednání se opakovalo každý týden, až do odjezdu žalobce z Gruzie. Ten se přitom nemohl obrátit na policii, jelikož nedisponoval žádnými důkazy, které by jejich jednání jakkoliv prokazovaly.
7. Svou situaci se žalobce snažil řešit tím, že si hledal práci, ale nedařilo se mu. Odjel proto za prací do Polské republiky a z ní se přemístil do České republiky, kde požádal o mezinárodní ochranu. Bojí se o svou rodinu a o to, že by je svým návratem do Gruzie mohl ohrozit. Jeho bratranec mu nadto měl sdělit, že jej vyděrači v Gruzii stále hledají.
8. Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu z toho důvodu, že ten neprokázal, že by v jeho případě nebyla Gruzie bezpečnou zemí původu. Žalovaný ale nebral v potaz všechny relevantní skutečnosti, když jediným vodítkem pro jeho úvahy mělo být, že žalobce pochází z Gruzie, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tento postup shledává žalobce nepřezkoumatelným.
9. I přes to, že žalovaný rozhodoval ve věci mezinárodní ochrany žalobce dle ustanovení § 16 odst. 2 azylového zákona, nezabývá ho to obecných procesních povinností plynoucích ze zákona o azylu a správního řádu (zejména pak jeho úvodních ustanovení). Je přitom toho názoru, že následky spojené s aplikací ustanovení § 16 odst. 2 azylového zákona je třeba vnímat a vždy posuzovat míru přiměřenosti jejich dopadů na osobu žadatele. V tomto však správní orgán pochybil. Rozhodnutí, které nevezme v potaz subjektivní obavy žadatele, aniž by se správní orgán podrobně zabýval jeho výpovědí, vykazuje znaky svévole. Rozhodnutí proto žalobce považuje za nezákonné a navrhl je zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
10. Krajský soud pro úplnost doplňuje, že žalobcem bylo dne 1. 10. 2021 rovněž navrženo, aby byl

žalobě přiznán odkladný účinek. Žalobě byl v projednávané věci odkladný účinek přiznán, jak se podává z usnesení nadepsaného soudu ze dne 20. 10. 2021, č. j. 30 Az 10/2021-20.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 18. 10. 2021 nejprve shrnul skutkový stav projednávané věci a obsah žaloby.
12. Konstatoval, že s námitkami, které žalobce v podané žalobě vznesl, nesouhlasí. Odkázal v tomto na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpověď žalobce a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a dílčími ustanoveními správního řádu. S námitkami žalobce stran nezákonnosti a nesprávnosti napadeného rozhodnutí proto nesouhlasí.
13. Při rozhodování věci vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a má za to, že rozhodnutí odpovídá konkrétním okolnostem daného případu, nadto je patřičným způsobem odůvodněno.
14. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že správní orgán nedostatečně zhodnotil jeho problémy v Gruzii, jelikož z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán posuzoval důvody uvedené žalobcem v průběhu celého řízení v kontextu zpráv o zemi původu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z jednání soukromých osob kvůli dluhu a legalizace pobytu v České republice za účelem práce.
15. Dále doplnil, že za situace, kdy jsou námitky předestřeny pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise.
16. Je rovněž přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval zákonným způsobem všemi okolnostmi případu a v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále doplnil, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný je nadto toho názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 7. 2021 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany, při konaném pohovoru mu bylo dále umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalovaný je přesvědčen, že za této situace zjistil skutkový stav dostatečně.
17. V závěru zopakoval, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobce legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt z důvodu jím tvrzených, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců.
18. Na základě shora uvedeného navrhl žalobu zamítnout.

IV. Jednání soudu

19. Při jednání soudu dne 18. 1. 2022 žalobce především odkázal na obsah žaloby. Podle něho je naprosto nemožné, aby v současné době mohl vrátit vypůjčené peníze těm osobám, od kterých si je půjčil a které mu v Gruzii vyhrožovaly. Dnes nemá již v Gruzii ani kde bydlet. Doposavad neměl možnost být v ČR zaměstnán, to je možné až po půl roce pobytu zde. To již bude teď

v lednu, proto by chtěl začít co nejdříve pracovat. Hodlá vydělávat peníze na úhradu svého dluhu. Byl již v několika zemích, ale nikde protiprávně. Gruzii musel opustit urychleně, protože nebyl čas obstarat si doklady, bylo mu vyhrožováno smrtí. V ohrožení byla i rodina jeho bratrance, u kterého bydlel. Požádal soud, aby mu umožnil zůstat v ČR alespoň po dobu, než splatí dluh. Poté se bude moci do Gruzie vrátit. Následně předložil originál rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 22. 6. 2021, z něhož plyne, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, na dobu jednoho roku. Závěrem znovu zdůraznil, že hodlá pracovat a dodržovat právní předpisy. Žalovaný odkázal na obsah písemného vyjádření k žalobě.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž žalobu důvodnou neshledal.
21. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 6. 2021. Dne 13. 7. 2021 poskytl k předmětné žádosti bližší údaje. Narodil se dne X ve městě X v Gruzii, hlásí se rovněž ke gruzínské národnosti. Žalobce vyznává pravoslavné křesťanství. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny. Je rozvedený a v Gruzii má dvě děti, které žijí u babičky. Ve vlasti naposledy žil ve městě X společně s bratrancem žalobce, jeho ženou a jejich čtyřmi dětmi. Z Gruzie vycestoval dne 1. 5. 2021 do Polské republiky (dále jen „Polska“), kde zůstal asi 9 -11 dní, a protože mu tam nezaplatili za odvedenou práci, doporučili mu, aby odjel do České republiky. Dne 18. 5. 2021 nebo 19. 5. 2021 mu bylo uděleno výjezdní vízum. Posléze se opětovně vrátil do Polska, ale protože tam nebyla pro žalobce žádná práce, tak se opět na přelomu května a června vrátil do České republiky, kde žije do teď. V minulosti nepobýval v žádných státech Evropské unie. V letech 2016 – 2017 pracoval v Ruské federaci. O mezinárodní ochranu doposud nikde nežádal, je zcela zdravý. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že v roce 2019 byla jeho otci diagnostikována rakovina plic a veškeré finance šly na jeho léčbu. Aby měl žalobce další finanční prostředky, odjel v roce 2019 do Turecka, kde nelegálně pracoval. Poté, co se téhož roku z Turecka vrátil, chtěl si v Tbilisi otevřít vlastní společnost a za tímto účelem si od banky a soukromých osob půjčil určitý finanční obnos. Společnost otevřel, ale pracovat nezačal z důvodu vypuknutí pandemie COVID – 19. Banka i lidé, od nichž měl zapůjčeny peníze, se dožadovali jejich vrácení. Nejprve žalobce situaci řešil prodejem svého osobního vozidla, ale utržené finance nestačily na umoření dluhu. Věřitelé posléze začali žalobci vyhrožovat zabitím. Žalobce se proto rozhodl odjet do zahraničí. V České republice by si rád legalizoval svůj pobyt. Ve vlasti žádné problémy s gruzínskými státními orgány neměl.
22. Ve vztahu k výhrůžkám dále konstatoval, že celý problém začal v únoru 2021, kdy mu soukromé osoby, od kterých měl půjčené peníze, začaly slovně vyhrožovat, že ho fyzicky napadnou a zraní. Pak mu také řekly, že za ním pošlou tzv. černé lidi, kteří se živí vydíráním. Takto bylo žalobci vyhrožováno pravidelně každý týden až do jeho odjezdu z vlasti. K jiným než slovním útokům nedošlo. O pomoc žalobce nikde nepožádal, uznal totiž, že osoby, které mu vyhrožovaly, měly právo získat své peníze zpět. Své potíže řešil žalobce tím, že se pokoušel v Gruzii nalézt práci, kde by odpovídající finanční obnos vydělal – marně. To jej vedlo k cestě do Polska, kde měl v úmyslu vydělat tolik peněz, aby splatil dluh. Ze stejného důvodu odjel do České republiky, která mu byla doporučena známými. Původně měl v úmyslu vyřídít pracovní povolení, ale tyto plány mu překazila situace kolem pandemie. V Polsku o udělení mezinárodní ochrany požádat nechtěl, jelikož mu po devíti dnech tvrdé práce nikdo nezaplatil, na radu zaměstnavatele v České republice požádal o mezinárodní ochranu až zde. V České republice se mu líbí více než v Polsku, lidé jsou tu hodní. Proto by si chtěl vydělat zde.

23. Ve správním spisu byly dále založeny materiály, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z listopadu 2020. Dále vycházel ze všech vyjádření žalobce, které ten v průběhu řízení před správním orgánem učinil.
24. Možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána dne 20. 7. 2021. Žalobce této možnosti využil a uvedl, že se nechce seznámit s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí v projednávané věci, ani je jakkoliv doplnit. K věci dále nesdělil žádné skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v úvahu pro posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany s tím, že již všechno sdělil.
25. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Zároveň podotýká, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54 nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. července 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
27. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.
28. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla v případě žalobce obava z jednání soukromých osob v zemi původu kvůli nesplacenému dluhu a zároveň snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.
29. Krajský soud upozorňuje, že posuzování nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tzv. zkráceným řízením. V tomto případě musí být rozhodnuto nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí podrobnějších údajů k žádosti. Dlužno dodat, že této povinnosti žalovaný dostal a rozhodl v zákonné lhůtě. Zároveň je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze a rychlosti tohoto řízení platí, že u rozhodnutí vydaných podle § 16 zákona o azylu přezkoumává správní orgán i soud pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a zákona o azylu. „*Jakkoli tak neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, jejichž žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, zčásti v žalobě a následně v kasační stížnosti zdůvodňují, proč u nich byly dány důvody podle § 13 či § 14 azylového zákona, popřípadě dodávají zcela nová tvrzení, jež mají dokazovat jejich odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 azylového zákona, soud může posuzovat již jen to, zda bylo namíste jejich žádost na podkladě tvrzení v ní obsažených zamítnout podle § 16 azylového zákona či nikoliv*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 1 Azs 8/2003 - 90).
30. Soud byl proto v rámci přezkumu omezen na zodpovězení otázky, zda si žalovaný opatřil dostatečné podklady pro zjištění skutkového stavu věci a zda mohl, na základě tvrzení žalobce, učiněného v průběhu správního řízení, konstatovat nedůvodnost jeho žádosti. Shodné závěry

zastává i Nejvyšší správní soud: „*Pokud stěžovatelka pouze obecně namítá, že krajský soud i správní orgán nesprávně posoudily právní otázku, zda lze na její případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a že správní rozhodnutí neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu, posoudí Nejvyšší správní soud, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 7 Azs 52/2003 - 44). Nadepsaný soud má za to, že závěry plynoucí z citované judikatury jsou přílehlavé i k předmětné věci, a to i v kontextu samotného smyslu a cíle, který na toto zkrácené řízení klade právní úprava.

31. Samotné podmínky pro učinění závěru o zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany upravuje ustanovení § 16 zákona o azylu. Jeho odstavec 2 stanoví, že: „*Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*“
32. Odstavec 2 ustanovení § 16 zákona o azylu tak upravuje oprávnění zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou. Předpokladem pro aplikaci tohoto institutu je zařazení daného státu na seznam bezpečných zemí původu (více viz k § 86 odst. 4 zákona o azylu). Je proto zcela v dikci žadatele o udělení mezinárodní ochrany, aby prokázal, že konkrétně v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Vzhledem k tomu, že je v průběhu správního řízení se žadatelem o mezinárodní ochranu vždy prováděn pohovor, nejlepší příležitostí je uvést případné obavy či předložit důkazy právě během pohovoru [srov. obdobně C-69/10 Brahim Samba Diouf (zrychlené řízení)]. Jak bylo nastíněno shora, v případě aplikace bezpečné země původu se dále neposuzuje, zda by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a citovaného zákona, protože toto zkoumání je nadbytečné. V tomto ohledu prošla hodnocením daná země původu při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při jeho pravidelném přezkumu či aktualizaci.
33. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je, jak již bylo nastíněno shora, vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Krajskému soudu v tomto směru nevystaly žádné pochybnosti. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, která je v souladu s ustanovením § 2 bod 14 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, považována Českou republikou s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za bezpečnou zemi původu. Dlužno dodat, že tento podklad vychází celkem z 20 zdrojů, které své závěry opíraly o situaci, která panovala v Gruzii mezi lety 2014 – 2020. Jednalo se o zcela aktuální materiály, které vycházely ze zdrojů, jenž stanovuje čl. 8 odst. 2 tzv. kvalifikační směrnice. Krajskému soudu ani z obsahu tohoto podkladu nevystala pochybnost v tom směru, že by snad Gruzie za tzv. bezpečnou zemi původu neměla být shledána. Podmínka tzv. bezpečné země byla tedy bezesporu v daném případě naplněna.
34. Druhou podmínkou pro konstatování zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho individuálním případě stát jeho původu za takovou zemi (bezpečnou zemi původu) považovat nelze.
35. Žalobce je toho názoru, že v projednávaném případě nelze jeho zemi původu považovat za bezpečnou. Upozorňoval v tomto směru zejména na problémy s věřiteli, od nichž si půjčil peníze. Z jejich strany čelí výhrůžkám a ti se rovněž dožadují, aby svůj dluh splatil. Žalobce se proto snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky, jelikož je toho názoru, že si zde

může vydělat takový obnos peněz, který by mu umožnil dluh splatit.

36. Krajský soud se po pečlivém posouzení předmětné věci musel ztotožnit se závěry učiněnými žalovaným, přičemž v tomto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud shrnuje, že žalobce celý život pobýval v oblasti Gruzie, která není zasažena žádným ozbrojeným konfliktem, nebyl nijak politicky aktivní (ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu) a je zcela zdrav. V pohovoru k předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvod vycestování z vlasti shledal finanční problémy se soukromými osobami, které se snaží vyřešit tím, že si v České republice nalezne práci a legalizuje zde svůj pobyt.
37. Krajský soud poukazuje na to, že žalobce se svou tíživou situací nesnažil jakkoliv řešit přímo ve své vlasti. Neobrátil se na žádné státní orgány, jelikož, jak sám uznává, jeho věřitelé mají nárok na to, aby jim dluh splatil. Nevyhledal pomoc ani za situace, kdy mu tyto osoby měly opakovaně vyhrožovat, ačkoliv, jak vyplývá z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav listopad 2020, který byl založen do správního spisu, žalobce měl možnost oslovit nejen státní zastupitelství, justiční instituce, či ombudsmana, ale i různé nevládní organizace. V tomto směru ovšem nebyl nijak aktivní a pouze spoléhal na legalizaci pobytu v zahraničí. Dlužno dodat, že nadto argumentace žalobce v žalobě nenabízela nic, z čeho by snad bylo možno určitou hrozbu (ve smyslu azylového zákona) dovozovat. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu čelí strachu a vyhrožování ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem k tomu, aby mu byl udělen azyl ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48).
38. Žalobce dále zcela ustoupil od toho, aby svá vyjádření jakkoliv prokazoval, byť je to ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu jeho povinností. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 – 19, z něhož vyplývá, že: *„Smyslem institutu bezpečné země původu je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně. Jestliže žalobce v dané věci tvrdil a prokazoval nepříznivý stav justičního systému v Mongolsku a stěžovatel měl sám takovou aktuální zprávu k dispozici, pak bylo namísto se s jeho tvrzeními a všemi důkazy založenými ve spise konkrétně vypořádat, a to zejména s tím, zda po návratu stěžovatele do domovského státu mu nebrozí nebezpečí vážné újmy v podobě mučení za účelem přiznání se k trestnému činu, nebezpečí uvěznění a nelidského či ponižujícího zacházení ve věznici.“* Nelze přehlédnout, že smyslem citovaného rozsudku je zejména zvýraznit důležitost zpráv a aktuálních podkladů, která žadatel o mezinárodní ochranu v rámci správního řízení předloží. Žalobce však nepředložil nic (byť mu k tomu byl dán prostor) a s jeho tvrzeními se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí (viz zejména str. 4 napadeného rozhodnutí).
39. Na základě výpovědi žalobce a dlužno dodat, že ani z obsahu podané žaloby, nelze naznat, že by Gruzie nebyla v jeho případě zemí bezpečnou. Žalovaný si ve vztahu k výpovědi samotného žalobce navíc opatřil adekvátní a aktuální informace z listopadu 2020 (viz výše) [dle požadavků tzv. kvalifikační směrnice, a tedy zároveň ty, jež jsou v souladu s ustanovením § 23c písm. c) zákona o azylu], které prokazují, že Gruzie je poloprezidentská republika, volba prezidenta se konala v souladu se základními svobodami a zásadami politické soutěže. Neprobíhá zde žádný aktivní mezinárodní nebo vnitřní konflikt a ochrana proti pronásledování a špatnému zacházení je upravena prostřednictvím řady zákonů, jejichž přijímání bylo téměř vždy prováděno v součinnosti s Radou Evropy a dalšími mezinárodními organizacemi. Ústava země garantuje základní lidská práva a svobody. Gruzínští občané mohou ke své obraně použít řadu legálních prostředků, včetně podání stížností ke státnímu zastupitelství a dalším justičním institucím. Rovněž v zemi funguje osoba ombudsmana a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců.

40. Krajský soud by rovněž upozornil na závěry, které k situaci v Gruzii podává i aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu: *Obdobnými situacemi gruzínských občanů, jejichž žádost o mezinárodní ochranu žalovaný zamítl podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávných usneseních ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, a ze dne 12. 11. 2010, č. j. 1 Azs 318/2020 - 30. Obecně k institutu bezpečné země původu se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, či v usnesení ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19. V posledním zmíněném usnesení Nejvyšší správní soud akcentoval, že „[s]myslem institutu bezpečné země původu je urychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně.“ „Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že v posuzované věci městský soud citované judikaturní závěry zohlednil. Není pochyb o tom, že Česká republika považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu a stěžovatel neuvedl žádná tvrzení, která by byla způsobilá tuto vyvratitelnou domněnku zpochybnit.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 1 Azs 309/2020 – 39).*
41. Krajský soud je toho názoru, že žalovaný vzhledem ke všemu, co vyšlo najevo (viz výše), posoudil předmětnou žádost žalobce zákonným způsobem a v rozsahu, který stanovuje ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K dané věci si na základě toho, co přímo vyplynulo z pohovoru se žalobcem, obstaral dostačující podklady pro to, aby mohl jeho žádost vyhodnotit jako zjevně nedůvodnou.
42. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil i podložil svůj závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, tj. že byla splněna i žalobou rozporovaná podmínka, že v případě žalobce lze považovat Gruzii za bezpečnou zemi. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

43. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplyvá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. ledna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce